

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 116

10 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 11-6

ĐẾN 17-6-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐÀU BẾP : MINH VỒ — CỬA TIỆM : 54 VÕ TÁNH, ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C7447

REC'D CSR

SEP 22 1970

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY

Lại tuyên cáo chung

Phó Tổng thống Nguyễn Cao Kỳ đã chấm dứt cuộc công du qua Cam Bốt với một bản tuyên cáo ký chung với Thủ tướng Lon Nol.

Sau chuyến đi của Ngoại trưởng Cam Bốt Yem Sambaur, cuộc viếng thăm Cam Bốt của Phó Tổng thống Nguyễn Cao Kỳ được xem như một bước tiến trong quan hệ ngoại giao giữa hai quốc gia.

Nói là Phó Tổng thống Kỳ đã thành công thì không đúng, mà kết luận là thất bại thì hoàn toàn sai. Thật ra thì sự hiện diện của PTT Kỳ, coi như nhân vật số 2 của VNCH

đã làm dấy rất nhiều tình hình bang giao Việt Miên, đồng thời cũng gây lại niềm tin từ lâu đã tắt trong lòng các kiều bào còn lại trên đất Cam Bốt. Những vấn đề căn bản đã được đề cập và đồng ý trên nguyên tắc. Về quân sự thì Cambốt biết ơn VNCH và yêu cầu quân đội VN lưu lại Cambốt cho tới khi VC bị đánh đuổi hết. Về kiều bào thì chánh phủ Cambốt cam kết bảo vệ người và tài sản, đồng thời bồi thường cho gia đình các nạn nhân bị cướp đũa. Về chánh trị thì VNCH tôn trọng nền trung lập của Cambốt, và về kinh tế sẽ có

sự hợp tác giữa hai xứ trên căn bản bình đẳng.

Nguyên tắc đặt ra là như vậy. Trong những cuộc họp ngoại giao, giữa những bữa ăn, người ta dễ dàng thông cảm, vì dù sao cũng mới là nguyên tắc. Các buổi hội họp khác giữa những chuyên viên VNCH và Cambốt sẽ thảo luận cách thức thực hiện các điềm đã thỏa thuận.

Chưa có bản hiệp ước nào được ký kết, ngoại trừ bản tuyên cáo chung nhấn mạnh đến sự cần thiết của mỗi giao hảo chặt chẽ giữa Việt và Cambốt.

Vấn đề đặt ra là những khó khăn sắp tới có cho phép ông Lon Nol thực thi trung thành những gì đã thỏa thuận chăng! Giới ngoại giao nhận xét rằng ô. Lon Nol tuy là Thủ tướng Cambốt, nhưng trên thực tế ông ta chỉ làm Thị trưởng Nam Vang. Nếu nhận xét này đúng thì những sự cam kết của Lon Nol với PTT Kỳ cũng chỉ có hiệu lực trong phạm vi Nam Vang và trong thuộc quyền của ông ta.

Phó Tổng thống Kỳ và đoàn tùy tùng đã về Saigon. Liệu giới Biên Hồ có thời bay hết các điều cam kết hay không!

Nhà Nước Giao Chỉ có thể giành được hòa bình lập tức không ?

(HỒI 2)

Các ông sư ở chùa Ấn Quang, nhất là các ông sư trẻ, «yêu hòa bình tổ quốc chúng ta, yêu ruộng vườn quê hương ngàn đời.» ghê lắm. Tôi xin ngả nón bái phục các ông. Tôi cũng yêu hòa bình nhưng còn thua các ông xa. Ở điểm không dám tuyệt thực và cắt máu viết huyết thư huê bình ! Các ông đều là người có học. Ít ra, đã biết thuyết pháp xỏ xiên người mình không tra mà cười hề hếch trên xác chết của vị tướng liêm khiết Nguyễn viết Thanh. Lại anh đứng thêm là mĩa mai, chế riều người tàn tật Nguyễn Ngọc Loan. Thích Ca Mâu Ni Phật không hề dạy điều đó. Các ông chế ra cho hợp thời trang chăng ? Dù sao, các ông thuyết pháp vung vít cũng vẫn là người có học và đức độ lên tới mức đại, thượng.

Các ông có học, các ông phải hiểu cái sự sống đạo giữa đời nó có giới hạn và trong vòng luật pháp QG. Các ông đòi hỏi bằng được dân chủ. Nhưng không tôn trọng dân chủ. Dân chủ là thiếu số phục tùng đa số. Thiếu số các ông tây chạy bầu cử quốc hội. Song quốc hội vẫn nhờ đa số mà hình thành. Quốc sự đã có quốc hội lo. Chiến tranh hay hòa bình, quốc hội ưu tư gấp bội các ông.

Các ông chỉ có quyền dâng sớ kiến hòa bình chứ không được phép bắt nhà nước, bắt chế độ phải tặng ngay các ông mâm cơm hòa bình chay tịnh. Hòa bình, nếu nó dễ dàng như thuyết pháp tập lực thì không bao giờ có chiến tranh. Hòa bình nó nằm trong sách lược, chiến lược. Mà các ông đâu có phải chiến lược gia. Mình đang là người có học, tôi van xin các ông đừng để thiên hạ tưởng mình vô học.

Chùa Ấn Quang không bao giờ là cả nước Việt Nam. Và các ông, và mấy ngoe chính khứa chó rách, và vài cậu bé con không bao giờ là cái rốn của tổ quốc. Hãy nhìn cho rõ vết tích chiến tranh tàn phá thân thể những thương phế binh của chúng ta. Những người con yêu dấu của đất nước không đòi hỏi hòa bình ngay tót xuyết bằng bất cứ giá nào thì đừng ai mở mồm đòi hỏi, nhất là khi những kẻ ấy chưa hề mất 1 sợi lông chân vì chiến tranh. Các ông có gì để mất mát ? Các ông có gì để thiệt thòi ? Các ông có gì để đảm bảo vận mạng của mười mấy triệu dân miền Nam tự do ?

Một vài lá thư viết bằng máu lấy kim chích khê từ đầu ngón tay, gửi cho Cộng Sản để lay động tình thương dân tộc của chúng ta ? Các ông ngây thơ quá xá. Máu, óc, thịt, xương của đàn bà thai nghén, trẻ thơ vô tội, ông già, bà cả văng tùm lum trong mỗi vụ plastic, hỏa tiễn khủng bố của Cộng Sản không làm chúng thức tỉnh lương tâm của chúng thì ba cái giọt máu của một ông thầy chùa ích lợi gì đây ? Chúng nó thì người của chúng nó, chúng nó không thương, chúng nó thương gì dân miền Nam. Ngay cả việc tụng kinh gõ mõ của các ông còn không được bảo đảm nếu « hòa bình có Cộng Sản sống chung » nữa là mọi việc khác.

Vậy thì, các ông chẳng nên vượt quá quyền hạn của một công dân, dù là công dân thầy chùa.

CON ONG TRANG 2

Đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

Kính gửi Phan tiên sinh «nhà giám»
Tôi mới nhận được của Phan tiên sinh một kẹp giấy in rõ nề ô bằng thứ giấy blanc fin cái gọi là «cách mạng hóa xã hội...» gồm có Dự Luật N° 241681H và Dự Án Tu Chính Dự Án Luật số 241681H và một cái danh thiếp của bà Phan Huy Đức đính kèm. Danh thiếp viết như sau :

« Kính gửi tuần báo Con Ong.
Kính gửi Ban «Con Ong» để tạ ơn lên tiếng bênh vực khi bị Thăng Tiến liệt vào giáo gian nay lại xin Con Ong giúp đỡ cho DÁL này ra đời, may ra Dân ta đỡ phần nào ách Cộng Sản và ngoại bang và thiết tha xin «Con Ong» cứu trợ, viện trợ, tài trợ tinh thần.»

Xin phúc đáp thư ông ngay :

Thưa ông,

Tôi biết ông muốn được khu đất rộng mênh mông, trong đó có hai ba cái biệt thự ở số 141-173 Hiền Vương Saigon. Khu đất, có thể, dựng nhà cho hàng trăm người ở. Nhìn qua gờng đầu của Dự Luật N° 241681H, tôi thấy câu thom phức «Giao cho đất nước 2 triệu cánh tay của 1 triệu quân nhân.»

Trộm nghĩ, thương phế binh đang thiếu đất cắm dùi, nếu ông Dân biểu cho anh em mượn đỡ khu đất mênh mông của ông (mà ông nhất định không trả lại dù chủ đòi ra rít), cất chòi ở đó, đợi ngày ông giải tòa xong ách Cộng Sản và ngoại bang, anh em sẽ đi chỗ khác ở thì hay biết mấy. Thì mới thiết thực đỡ mang tiếng tranh đấu bằng miệng. Và Con Ong mới dám «giúp đỡ» ông. Nếu ông lắc đầu từ chối, để khu đất mênh mông cho chó ia cho đỡ buồn thì xin ông tới mang danh thiếp và dự án luật của ông về. Để lại, e giấy đầy quá, không sai vào việc tiện lợi được.

Nhân thể, xin thưa cùng ông là Con Ong không hề, chưa hề «bênh vực khi ông bị Thăng Tiến liệt vào giáo gian.» Việc này, giữa ông và đồng nghiệp Thăng Tiến biết với nhau. Con Ong cóc có biết. Vinh dự bênh vực một phó chủ tịch Hạ Viện, xin nhường cho... bà ở nhà. Cũng xin thưa thêm mí ông rằng, Con Ong rất nhiều tinh thần, nhất là tinh thần hải hước. Còn tiền thì, vì không là Dân biểu nên không có áp phe lớn, bé, xuất ngoại buôn lậu hoặc thậm thụt với cụ Cao văn Trường nên dềch có xu teng... ngoại bằng. Do đó, vấn đề «tài trợ tinh thần» ông đặt ra sai bét. Tinh thần không có tiền. Tài trợ tinh thần, tôi nghĩ đó là chữ nghĩa của ông Dân biểu.

Xin ông dùng chữ cho chính xác. Và nên dò dẫm lại Dự Luật của ông. Kéo lại... tài trợ tinh thần thì bỏ mẹ !

Nay kính,

DU THẦN CHI

T.B. Lần sau, xin ông nhớ dùng danh thiếp của ông. Dùng danh thiếp của bà, e thiên hạ nói xỏ là có việc gì cầu cạnh công danh cũng vác vợ đi làm thang thì đau cho ông lắm đấy.

Thư gửi ông Dân Biểu Phan Huy Đức

địa ngục môn

ĐOẠ KIỆN

Một anh bạn bên báo Điều Hâu gặp bọn Con Ong đã đi một đường tả oán rằng báo Điều Hâu mới ra được mấy số mà đã bị thiên hạ đoạ kiện tùm lum tã la.

Anh bạn có ý thắc mắc tại sao báo Con Ong ra đời lâu năm và chữi bới ra rít như thế mà không thấy bị ai... đoạ kiện. Và anh vấn kể bọn Con Ong là làm thế nào để chữi bọn tham nhũng, bọn ăn hại đái nát, bọn nội thù mà không bị chúng nó đoạ kiện.

Tưởng gì chữ chuyện đó rất dễ ! muốn khỏi bị đoạ kiện, thì cách hay nhất là làm cho họ... kiện mình ngay tót xuyết, và muốn cho họ kiện ngay thì cứ nhắm ngay huyết... «đan điền» của họ mà đánh..

TÙY PHÁI KHÔNG HÈN

Nhà hát tây có hai «chùm nho» thì đều bị ụynh đến dập nước. Cách đây hai tuần, báo của các «đỉnh què» đã phạng «nho chùm» vua xuống đờng một phát kịch liệt

Báo này tố «vua xuống đờng» dạo này đã bỏ nghề xuống đờng để làm xiếc chuyên viên đi giày. Hình như không hẳn là như thế. Anh chàng này có vẻ bí mật lắm.

Còn báo của «những kẻ đang góp máu» thì đưa ra một cái phiếu bình diêm nhà Dân biểu «nho chùm» vua... chạy giấy. Báo này phát giác nghề chính công của ông Nho tóc quăn là nghề tổng thư văn, tục gọi là tùy phái hay loong toong cũng vậy.

Kể ra làm tùy phái không có gì là xấu. Từ tùy phái leo lên tới Dân Biểu càng không có gì xấu

Nhưng nay là DB mà vội chối bỏ nghề gia truyền cũ thì xấu lắm. Như thế người ta gọi là kẻ quên gốc. Và những kẻ quên gốc đều là kẻ bất nghĩa hơn nữa, giữa nghề tùy phái và nghề Dân Biểu chắc gì nghề nào đã hơn nghề nào.

BIỆN PHÁP ĐÙN ĐÍT

Có một đạo ôn ào, rồi người ta cũng quên đi ông Tổng Kinh có khuôn mặt rất đẹp, da nhẵn và trán bóng loáng. Bởi vì người ta quan niệm rằng tốt đẹp khoe ra, xấu xa đậy lại và người ta đã... «đẩy» ông Tổng Kinh lại.

Thế rồi tuần vừa qua người ta lại phải « mở nắp thùng » ra: Bầu không khí trở nên khó thở ngay, vì nặng mùi.

Ông Tổng Kinh sau một thời gian im hơi lặng tiếng, nay được lệnh của bàn tay lông lá, lại mở miệng nói lem nhem. Người ta bảo rằng đó là diêm xấu, giống như nhà bệnh mà bỗng nghe có tiếng chim cú kêu trên mái.

Trước hết là vụ ông Tổng Kinh chạy đi cầu cứu khối Dân Tộc TV, rằng hiện áp lực lạm phát đã đe dọa lên tới 53 tỷ, và đó là 1 bài toán vượt quá sức ông.

Thế mà trước đây, ông Tổng Kinh khi đưa ra những biện pháp kinh tài, đã đoán chắc là sẽ giải quyết được áp lực lạm phát. Bây giờ lại thú nhận là mình bất lực.

Tuy nhiên điều đáng nói là khi tự biết mình bất lực thì không nên cố đấm ăn xôi nữa.

Cố đấm ăn xôi là thái độ của kẻ ngu phu.

Thông thường kẻ còn chút tự trọng chỉ dám làm bậy, nói nhảm 1 lần. Ông Tổng Kinh lại khác người. Trước kia, khi đưa vật giá lên cao, ông đã nói rằng làm như thế để loại bỏ nạn chợ đen. Làm kinh tế như thế quả là giỏi. Giá chợ đen lên tới, ông lại đùn đít giá chính thức lên tới đó. Người dân vì dốt về kinh tế đã phải văng tục.

Mới đây, điệp khúc đó lại được ông Tổng Kinh nhắc lại; Ông loan tin sẽ ấn định lại hối xuất đồng đô la «cho hợp với thị trường chợ đen». Giá chợ đen hiện nay là vào khoảng 400đ VN một đô la, trong khi giá chánh thức là 118đ VN 1 đô la.

Nay ấn định lại hối xuất cho phù hợp với thị trường chợ đen, tức là nâng giá đồng đô la lên tới 300đVN ăn 1 đô la. Giá chợ đen sẽ vọt lên 700đVN 1 đô la. Ông lại đùn đít hối xuất một lần nữa lên 500đVN ăn 1 đô la, và cứ như thế đến một ngày kia muốn đòi lấy 1 đô la, người ta sẽ phải chờ nguyên một xe bò tiền VN.

Biện pháp tài chánh đó của ông Tổng Kinh được mệnh danh là biện pháp «đùn đít».

Đố chơi đê chọc

LTS.— Vì tình hình biến chuyển dồn dập, nên sau một tuần giải lao thứ nhì, 4 toán Ấn Cố, Tham Nhũng, Sáng Suốt và Ô kê salem nhất quyết so tài trong hiệp chót. Bao nhiêu «tử» của mỗi toán đều được tung ra hết, tất cả chân tướng của họ đều được bộc lộ ra lộn lộn sau đây...

BIỆN PHÁP NÀO ?

HỎI: Vừa qua cái nhà ông Tá Đà-Lạt để cho Cộng Quân ra vô tình nhà khơi khơi, bây giờ xét ra nên có biện pháp nào với ông ta?

ẤN CỐ: Bê bối đến cỡ đó thì phải đưa ra tòa, bỏ tù, chặt đầu, nếu không dân chúng sẽ mất hết tin tưởng. Chỉ có tham những mới che chở cho tham những mà thôi!

THAM NHŨNG: Gớm, sao mà mấy bạn Ấn Cố nặng lời thế! Đalat là một thành phố rất khó bảo vệ, Cộng quân muốn ra vô lúc nào chẳng được, ông ta có bê bối hay không bê bối thì cũng thế mà thôi. Và lại, hằng chứng đầu dám bẻ ông ta bê bối? Cấp chỉ huy trực tiếp của ông ta không nói năng gì tức là ông ta «sạch» rồi!

SÁNG SUỐT: Cứ cho là y có bê bối, tham những đi, nhưng nếu «cáp duồn» y thì rồi phải «cáp duồn» nét tay chân của mình à? Đầu có được theo đúng sách dùng người của Tào Tháo, thì đang lúc y gặp họa nạn như thế này, mình càng phải nâng đỡ, hoặc cho lên chức, hoặc lên lon. Sau này có bảo y nhảy vào lửa, y cũng phải nhảy ấy chứ ỉ!

Ô KÊ SALEM: Không được: nâng đỡ ngay trong lúc này mang tiếng chết. Biện pháp tốt nhất là «đi vắng».

Ti dụ cho ông ta đi học bên Mèo một thời gian, hoặc là cho sang hành quân ở Cẩm Bốt khi về cửat trâu đã hóa bùn, lúc bấy giờ có cho lên làm Tướng cũng chẳng ai ho he gì nữa đâu.

BAN GIÁM KHẢO: Ô Kê Sa Lem tuyệt vời: 5 điểm!

CHUYÊN NGÂN HOÀI?

HỎI: Tại sao đã 2 lần động đ, 1 phi công và 1 người đẹp bị bắt, rồi bốn va ly bạc bị khám phá, thế mà bọn chuyên ngân lậu vẫn không tởn, cứ tiếp tục dùng đường bưu điện chuyên cả tỉ bạc 500 sang Hồng Kông để đến nỗi lại bị vô?

ẤN CỐ.— Bởi vì tham những đã trở thành quốc sách, dột từ trên óc dột xuống, hết thuốc chữa mất rồi!

THAM NHŨNG.— Ô hay, sao mà quý bạn Ấn Cố cứ mang nặng thành kiến thế nhỉ? Tất cả những vụ này đều là do Ba Tàu chủ trương cả, tham những có ai dính líu vào đây đâu? Chả tin quý bạn cứ đọc to hồ sơ lên biết!

SÁNG SUỐT.— Điều đó không có gì khó hiểu. Chẳng qua là vì có tới 2,3 tổ chức buôn lậu kinh dịch nhau, bên nọ phá bên kia, bên kia lại trả đũa. Nhưng như thế cũng hay, mình sẽ nắm được a-tu tất cả, bây giờ mình chưa cần trị tội, chừng nào có phe tính ăn thua đủ với mình, hãy hay.

Ô KÊ SALEM.— Tại tội này hết. Phe nào buôn lậu cũng không qua mắt tội này nổi đâu. Lâu lâu tội này lại xi ra tí ti cho mấy cha uỳnh nhau chơi, có như thế, các kế hoạch khác của mình mới ăn tiền chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán nào cũng có lý, nhưng vẫn chưa đúng hẳn. Câu trả lời tuyệt cú vọ phải là: bởi vì chúng ta «thượng tôn pháp luật»!

XE THỰC DỤNG ?

HỎI.— Quái, chưa tháo khoán ngoại tệ mà sao ông Tổng Kiệm ước đã tỏ ra sẵn sóc tới xe thực dụng 3 và 4 bánh kỹ thế nhỉ? Vì lẽ gì chưa chi ông đã hứa sẽ cấp mỗi tháng đều đều 1 tề đôn cho các loại xe này?

ẤN CỐ.— A, như vậy là xử dụng ngoại tệ bừa bãi, là phá hoại kinh tế quốc gia. Chém chết cũng có tham những trong vụ này.

THAM NHŨNG.— Những vụ như thế này thì đừng nên hỏi tại sao? Chỉ cần biết rằng Vinaco và Daihatsu là 2 Đại Công Ty tư nhất Giao Chỉ, và những người điều khiển đều là những tay «biết chi» cả.

SÁNG SUỐT.— Ai làm được thì cứ để cho họ đóp, của ông của cha mình đâu mà giữ. Riêng với con mắt tội tôi thì xe thực dụng là món bỏ đổi với các Tổng liên đoàn. Mà các Tổng liên đoàn rất đông đoàn viên, mùa bầu cử tới nơi rồi mình với họ muốn toại lòng nhau thì phải có đi có lại.

Ô KÊ SALEM.— Rất dân dị. Ít ra có được tự do chi như thế, ông ta mới có đủ can đảm bịt tai lại mà tăng thuế chứ!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán ăn có chuyên môn chụp mũ tầm bậy tầm bạ. Còn ba toán kia mỗi toán chỉ đúng có 1 phần 3, phải gộp lại mới đủ nghĩa. Thời mỗi toán 1 điểm rưỡi nghen!

ÔNG KINH TẾ ĐI TỪ ?

Hỏi: Ở bên xứ Tuy ni di có ông Kinh Tế chỉ vì quá sôi sảng thì hành chính sách Hợp tác xã Nông nghiệp đến nỗi bị nông dân ta thân, thế mà cũng bị ông Tổng Thống Bourguiba bỏ tù 10 năm. Bỏ tù như thế này đúng hay sai?

ẤN CỐ: Đúng quá xá rồi! Như thế còn chứng tỏ dân Tuy-ni-di văn minh hơn dân Giao Chỉ mình

nhiều lắm.

THAM NHŨNG: Thôi đi cha! Như thế mới rõ ra là dân Ma Rốc, Tuy-ni-di lạc hậu. Nếu sử Kinh tế đó mà văn miêng như ai sử ta đã chẳng đóp một mình, nếu có học sử ta hẳn đã thuộc câu «Ăn cho đều, tiêu cho song». Biết làm cho lão Bourguiba 12 miệng mắc quai thì đến Tết Tuy-ni-di cũng chưa tù được.

SÁNG SUỐT: Bỏ tù như thế sai là cái chắc, bỏ đũa nào còn dám hăng hái cộng tác với mình nữa. Tại sao lại không thể tuyên bố rằng chỉ có một thiểu số nông dân bất mãn, không đáng kể?

Ô KÊ SALEM: Ấy, đôi khi mình cũng phải bỏ tù ông Bộ trưởng đê mà mắt dân chúng tí. Rồi ít lâu sau mình lại ăn xá mấy hồi!

BAN GIÁM KHẢO.— Các toán đều trả lời chủ quan yếu quá! phải nói rằng bỏ tù Bộ trưởng vừa đúng vừa sai, đúng với dân Tuynidi, nhưng mà sai với dân Giao chỉ.

CHIỀU KỶ NIỆM

HỎI: Thôi, chính chại chính em mãi mệt quá, còn một câu chót xin hỏi về văn nghệ nhé: đó biết tại sao bà con ta ùn ùn kéo tới xem phim Chiều kỷ Niệm đông đừ vậy?

ẤN CỐ: Dễ quá hi...hi! Bởi vì phim này do giáo sư Tony Oánh sản xuất, giáo sư Tony lúc này đứng ở mặt trận đối lập, mà đồng bào ta luôn luôn khoái đối lập nên phải kéo nhau đi coi chứ gì nữa.

THAM NHŨNG: Ông Tony thì ai mà thêm. Người ta ham là ham coi Thầm Thủy Hằng thôi. Đẹp đến như Thầm Thủy Hằng thì ngay tại tôi đây cũng còn ham, huống chi là người nghèo.

SÁNG SUỐT: Đúng vậy. Ngay đến Tổng Thống phu nhân của chúng ta cũng ái mộ Người Đẹp Bình Dương lắm, tất cả đều nên noi gương ái mộ này.

Ô KÊ SALEM: Thật vậy sao? Nếu vậy tôi phải báo cho ông Tú Lạnh biết để ông đi coi Thầm Thủy Hằng một phen. Kéo mai một ông về xứ luôn, không còn dịp coi nữa, ông sẽ tiếc hùi hụi...

BAN GIÁM KHẢO: Lại trật hết rồi. Đồng bào báo nhau đi xem ông Năm Châu và bà Phùng Há chứ đâu Phải xem Thầm thủy Hằng

Cuộc tranh tài giữa 4 toán đến đây tạm chấm dứt với thắng lợi hơi nghiêng về Ô kê Sa lem chút đỉnh. Xin quý vị khán giả hãy đón coi tuần tới sẽ có trận đấu thách thức giữa 4 toán khác không kém phần ác liệt. Đó là các toán: Nhi Đồng Tham Sâm Si, Năng Bi và Cáp Duồn

Trong khi chờ đợi, xin kính chúc quý vị một tuần lễ ăn no ngủ kỹ không phải khóc vì... hơi cay!

bốc má

THỢ BỐC

ÔNG LỚN XIN ĐỪNG LỚN LỐI LÁO

Trên một tờ tuần báo H uê kỳ có một bài nói về nỗi lòng một ông Lớn đúng hơn là ông Lớn tâm sự với anh ký giả báo này, và anh chàng đem phơi lên mặt báo. Ông Lớn trước hết nói tới tâm lý của dân chúng V.N. Ông phát ngôn cái dân V.N nó kỳ cục lắm, nó hay ganh tị lắm, nó đi lạy, nhỏ nhen lắm và ông đã là nạn nhân của sự đố kỵ đó. Ông Lớn đã dẫn chứng bằng sự việc 2 ông Nghị sĩ Giao chỉ quật ông. Hai ông Nghị này theo Ông Lớn là đồ nhà quê, không phải típ hào hoa, là lướn và nếu có là lướn đi nữa, cũng là lướn với giai cấp gái hạ lưu. Ông nói tiếng Mèo là «Lon class lavies». Còn ông, ông chỉ giao du với Hight clas lavies. tức là giai cấp các bà Thượng lưu. Chỉ mới có một sự so sánh sơ sơ như vậy, người ta đã biết là ông Lớn hào hoa lắm, vì nếu không hào hoa, làm sao mà các bà ở giới «quý phái, thượng lưu» cứ phải bám lấy. Vậy ở điểm tình cảm ông Lớn đã hạ 2 ông Nghị sĩ 1-0

Sang điểm hai, ông Lớn khoe ông là thuộc gia đình sang trọng, lắm bạc nhiều tiền- ông được học cao, (chẳng biết cao tới đâu. Trung Học Phổ Thông hay Tú tài?), và ông mà mai ở cái xứ VN. Sinh trường trong một gia đình phú quý và có một trình độ học vấn cao là điều bất hạnh vì dân chúng nó ghen.

Đem gia phả giống giống, đem học vấn ra khoe, hẳn nhiên ông Lớn phải hơn 2 ông Nghị sĩ nhiều lắm. Nhưng hơn về tiền bạc thì có thể đúng, nhưng hơn về học vấn thì cái đó còn xét lại?

Nhưng dù sao thì ở điểm hai này, ông Lớn cũng hạ 2 ông Nghị sĩ 2-0, cứ cho như thế đi!

KHINH CẢ NƯỚC

Dân VN với trên 20 năm chiến tranh, 900⁰ đê

là khổ rách áo ôm, đều thuộc loại dân hạ cấp, chỉ có 100⁰ kẻ sang giàu, trong đó có cả ông lớn, và ông lớn đã khinh cả nước qua một câu nói bất hủ: «Tôi không hề giao du với dân hạ cấp». Đúng lắm, ông lớn quyền cao, chức vị lớn, lại là dân học thức, sang giàu, ông khinh dân hạ cấp là đúng, nhưng theo ông lớn, nếu ông lớn khinh họ, thì họ, những người dân hạ cấp ở cái xứ VN khốn khổ này cũng đâu có trọng ông, và cũng khinh ông là kẻ mất gốc! Con Ông cũng thừa với ông lớn, ở đời này chẳng có gì bền. Giàu sang như Vương Khán, Thạch Sùng có lúc đã phải cạp đất mà ăn. Uy quyền thao lược như Hàn Tín đã phải pháp trường phơi xác. Ông lớn có chắc phúc đức nhà ông lớn cao, dày hơn những kẻ trên không mà ông lớn lớn lối. Bọn Con Ông thấy đất nước này còn là may, vì ông lớn chưa làm tới bậc nguyên thủ, nếu không có lẽ cả nước sẽ chết hết. Cầu nguyện cho ông lớn sẽ không bao giờ về Việt Nam.

TIẾNG CHÓ SỪA

Ông Nghị Phạm văn Tâm, tức Thái lãng Nghiêm, người thường nhận là một thứ Nghị sĩ «nội tình» (không phải đôi tình) vừa xin rằng Hành pháp đừng coi lời nói của ông, của người đối lập là tiếng chó sủa, o hay là, tại sao ông Tâm lại có mặc cảm như vậy, thứ mặc cảm tự ty hèn hạ, yếu đuối. Tại sao không dám nói thẳng rằng tiếng nói của chúng tôi là tiếng nói cảnh tỉnh Hành pháp, tiếng nói cảnh cáo Hành pháp (nếu ông cho Hành pháp có những hành vi không đúng).. như vậy có phải oai phùng hơn không, thẳng thắn hơn không?

Chưa hết, sau khi tự nhận đó là tiếng chó sủa, ông Tâm đã xót xa, cay đắng nói là: «Nếu là tiếng chó sủa, cũng là tiếng chó sủa trước một đoàn xe tang mà có rất đông kẻ đào huyệt chôn chế độ». Thì ra ông Tâm làm văn chương, nếu đúng văn là người, nếu tam gọi ông Tâm là nhà văn, thì quá [qua lời văn, người ta thấy ông Tâm có một tâm hồn rất yếu đuối, một tính vết nhất nhúa, sợ hãi. Một thứ tâm lý bệnh hoạn, đứng trước cảnh phải tranh đấu thì không dám tranh đấu mà chỉ biết khóc lóc than thở. Nhưng ông Tâm không Phải là một nhà văn, mà chỉ là một người có chức vụ chính trị, do đó những lời

văn mà ông Tâm viết ra, nói ra, chỉ là những lời văn giết ruồi không chết. Thì ra làm văn chương không đúng chỗ tai hại thật!

ĐÓ LÀ AI?

Tại Thượng viện có một ông Nghị khoái được người ta gọi mình là Petit R. Kennedy lắm. Ông này có 1 tâm lý rất lạ nhưng rất người là đối với các bạn Nam đồng viện, ông luôn luôn chứng tỏ mình là một Nghị sĩ hạng A, một người trầm ngâm, suy tưởng cứ như một triết gia, nhưng đối với 2 nữ đồng viện, ông lại chỉ thích đóng vai Petit đê được vuốt ve chiều chuộng. Con Ông đó bạn biết ông Nghị đó là ai?

5 ÔNG CỰU ĐẠI SỨ 40 TRIỆU... HƠI ÍT

Mấy ông Giám sát viện sau khi đi một vòng chung quanh thế giới về, vừa tung ra một chương khá bay bướm, ngoạn mục, đó là việc tổ cáo 5 nhà cựu Đại sứ An Nam tại vài Quốc Gia trước đây đã thiêm sực 40 triệu đồng. 40 triệu, một con số hơi khiêm nhường so với 5 ông ở hàng đại sứ đó, đáng lẽ các ông phải thiêm sực nhiều hơn mới đúng, mới xứng đáng với chức vụ cao quý của 5 ông cựu đại sứ đó.

Từ lâu nhiều người chê chính sách ngoại giao ta yếu, nhân vật đảm trách ngành ngoại giao của ta cũng chẳng «khoẻ» gì. Một vụ Vinh Thọ, vài vụ Đình trịnh Chính, giá trị các nhân viên Ngoại Giao đoàn của xứ ta ở ngoài đã được đánh giá khá cao. Con Ông nghị tới cả ông này để liên tưởng đến các ông Đại sứ xứ người như Cam Bốt Lodge, Bunker mà buồn. Một Cabot Lodge đi nhậm chức ở xứ nào, cả vua, quan và dân xứ ấy đều sợ. Mà một ông nào của ta đi đâu đó thì vua, quan xứ ấy đều... ôi khó nói quá Trở lại vụ 5 nhà Đại Sứ của ta thiêm sực 40 triệu đồng, theo các ông ở Giám Sát Viện, còn có hai ông hiện đang giữ những chức vụ quan trọng tại Bộ Ngoại Giao. Con Ông tin là ông Ngoại Trần văn Lâm đã có đầy đủ tên tuổi, chức vụ, hồ sơ thiêm sực, nhưng không biết ông Ngoại Lâm sẽ giải quyết ra sao. Con Ông tin là ông Ngoại sẽ cho họ đi tàu suốt cũng như ông đã cho nhiều người đi tàu suốt từ ngày ông lèo lái con thuyền Ngoại Giao tới nay.

QUẢ THẬT TÌNH BANG GIAO VIỆT MÈN RẤT TỐT ĐẸP

TIN... ĐỌC

HOÀNG NHAM *thâu lượm*

Chuyện lạ Việt Nam được đăng trên báo Mèo

Sao thấy Tướng Trí ưa đàn bà đẹp mà ông Nghị - sĩ Chức lại.. ghen?

● Tướng Trí sinh ra trong một gia đình giàu, lại có học, nên không may mắn - chỉ thích giao du mí đàn bà quý phái.

Tin dịch thuật ngay tình

Báo Mèo Newsweek số mới đây có đăng một bài «nâng bìa» Tướng Đồ Cao Trí rất đáng đồng tiền bát gạo. Bài báo có tựa đề là «Saigon, s man in Cambodia: Road to glory». Dịch nôm là «một người Saigon ở Cam bô chia: Trên đường đi tới vinh quang».

«Người Saigon» đây là Tướng Trí.

Trong bài, ngoài những lời bốc thơm bốc thổi, tác giả có ghi lại một vài lời tuyên bố của Tướng Trí mà tác giả mệnh danh là «a ladies' man» - tức là... người đàn ông của những người đàn bà (chú

thích: hai tiếng ladies, man chắc không trùng nghĩa với hai tiếng ladies killer.)

Tướng Trí tuyên bố rằng: «Tôi thích sự hiện diện của những người đàn bà đẹp - Những phụ nữ quý phái, thượng lưu». Ông giải thích: Đó là i trong những lý do tại sao nhiều người lại ghen với tôi. Tôi không giao du với hạng người... hạ tiện, mà chỉ giao du với một giới nào đó thôi».

Trả lời về vụ ông bị NS Chức tố, và ông đã thách NS Chức đấu súng, Tướng Trí nói: «Đó, anh nên biết, ở cái xứ này và ở trong cái thời

buổi có vẻ lộn xộn này, anh mà sinh ra trong một gia đình giàu có và có ăn học đàng hoàng, không phải là i điều may mắn cho anh đâu. Thiên hạ hay ghen tị lắm. Nhưng (may quá) đời tư của tôi không ăn nhằm gì tới đời công của tôi».

Chú thích: NS Chức thế thì tôi thật! Sao ông lại ghen tị khi thấy Tướng Trí thích đàn bà đẹp, quý phái thượng lưu, và thấy Tướng Trí sinh ra trong một gia đình giàu và có học.

CÓ MỘT TÌ, RÈ QUÁ MÀ CÒN CHÊ ĐÁT

SÈ GHÈNH. Người «chị em ta» họ Kiều vừa thắng một võ kiện lớn. Họ Kiều đã kiện báo ĐL về tội Phi báng nặng trên mặt báo. Nguyên báo ĐL có đăng một bài kê khai đầy đủ «thành tích» của họ Kiều.

Tất nhiên đó là những thành tích không đẹp. Và Tòa đã xử phạt vạ chủ nhiệm báo ĐL 6000 đ; Bị cáo phải bồi thường cho nguyên đơn i tỉ danh dự. Danh dự mà bán có một tí thì rẻ quá. Thế mà chủ nhiệm báo ĐL vẫn có vẻ tiếc của, chê đát.

THỊ PHÚN VÀ THỢ ĐẤU

Trần tấn công Đalat vừa qua làm cho người ta nhắc đến một Thị Phún Công Sản. Thị này được đề cao là một Nữ Tướng và vì Thị thiếu Vitamin Q, ngược Thị lép kẹp chẳng có một xu tí nào. Do đó, Thị có cái hỗn danh là Bà Tướng Không Vú.

Trong dịp Tết Mậu Thân đặc công Vixi cũng chạy ngờ ngờ trong thành phố Đalat. Nay Thị lại về Đalat và làm cho Đại tá Lô công Danh thân bại, danh liệt.

Số là ở trong cái thị xã Đalat của ông hiện có i tên gọi là Thợ Đấu Hoàng Anh Tuấn. Tên này trước đây 15 năm có du học ở Peris. Năm đó Thị Phún Nữ Tướng không Vú Vi Xi cũng là i nữ sinh viên ở Paris.

★ Việt kiều nhịn... đói, nhịn ỉa để đón tiếp Phái đoàn.

☆ «Vẫn còn những Việt kiều bị giết hại»

CẨM BÚ CHIA.— Mới đây, PTT Kỳ đã cầm đầu một phái đoàn chính phủ VNCH sang thăm viếng xứ Cao Man. Khi trở về, trả lời báo chí tại TSN, PTT Kỳ nói rằng tình hình chung tốt đẹp, tình hình Việt kiều được được, và PTT đã «sửa sai» một câu hỏi của ký giả liên quan tới các trại tập trung Việt kiều, PTT bảo rằng đừng gọi là trại tập trung. Đó là những nơi Việt kiều từ những vùng mất an ninh kéo về tị nạn.

Trong khi đó, có tin cho biết một kiều bào kể lại rằng hôm trước ngày PTT Kỳ tới thăm trại tập trung Mitche (trường sư huynh) chính phủ Cẩm bú chia đã bắt Việt kiều

ở đây nhịn ỉa, nhịn ỉa, và phải lau chùi cầu tiêu cho thật sạch sẽ mà đón phái đoàn.

Tránh được nạn CS, lại lâm phải nạn nhịn ỉa, nhịn ỉa thì cũng quá tội.

Ngoài ra, PTT Kỳ cũng khuyến các giới đừng nên có những lời lẽ làm sứt mẻ tình bang giao Việt-Miền. Nhưng ngay sau đó, NT Lãm đã ra trước QH khai rằng «vẫn còn nhiều Việt kiều ở Miền bị giết». Nên biết NT Lãm cũng đi trong phái đoàn của PTT.

Không biết những Việt kiều còn đang bị... giết sẽ làm sứt mẻ tình bang giao Việt-Miền, hay những lời nói của NT Lãm sẽ làm sứt mẻ bang giao của hai nước?

Trường «Rạng Đông» chơi trò bóc lột một cách bản thủ

● Có sự «đám mỗ» các ông thanh tra trung tiểu học chăng?

SÈ GHÈNH.— số báo trước, Con Ong đã viết về trường Rạng Đông. nay bản báo lại nhận được i nguồn tin rất hay ho liên quan đến cái cơ sở giáo dục kể trên.

Nguồn tin cho biết Trường Rạng Đông không những thu tiền học phí cả tháng 5/70 (trong khi học sinh chỉ học có 10 ngày) mà còn thu cả tháng tiền xe đưa rước là 900đ.

Ngoài ra, tiền học hè lại tăng gấp đôi. Học sinh chỉ học i tháng 20 ngày, mà trường RĐ thu học phí lớp dự bị năm 1.800 đ.

Đây là một hình thức gian thương trong ngành giáo dục. Trường Rạng Đông đã chơi trò bóc lột bản thủ đến như vậy, mà giới hữu trách về các trường học ở Anamta cứ lơ đi

không biết có một sự... đám mỗ nào chăng?

ÔI ÔNG ĐẠT ĐỨC

Một phụ huynh học sinh trường Đạt Đức vừa mới đây lại cho Con Ong biết về việc làm không mấy đẹp của ngài Hiệu Trưởng Đạt Đức.

Số là cha mẹ học sinh có đóng tiền cho con người ta đàng hoàng, lúc xin cho con thôi học ông HT Đạt Đức lại đánh lộn con đen bảo chưa? Đã vậy ông lại còn mạ lỵ phụ huynh học sinh, xin can ông đấy! Ông có thể thách ngài Tổng Giáo dục là «không đụng đến lông chân của ông được». Riêng cha mẹ học trò xin ông tha cho. Đứng đầu một trường mà «mặt thị» thiên hạ như vậy thì chỉ có ông là nhất.

Dân biểu khôn thấy mẹ

Quý vị Dân Bảo đang bắt mẩn ghê lắm, vì cái sự tu-chính luật bầu cử bán phần Thượng Viện đã bắt quý vị phải nghĩ giả hạn không lương mới được ra tranh cử vào TNV. Quý Vị ấy cho rằng tại sao TV lại làm cái sự phân biệt dân-biểu và nghị sĩ như thế vì rằng sao không bắt nghị sĩ mẩn nhiệm giả hạn không lương mà thì bắt các dân biểu?

Nhà nghị sĩ Bùi Văn Giải chủ tịch Ủy Ban Nội Vụ TV mới giải thích rằng:

— Trước hết có 29 NS mẩn nhiệm, họ mẩn nhiệm nên họ mới phải ra ứng cử lại, nếu họ muốn. Nay buộc cả 29 NS nghĩ giả hạn hai tháng thì TNV đóng cửa trong hai tháng đó hay sao đây?

Các dân biểu có nhiệm kỳ bốn năm. Ra tranh cử NS là quyền của dân biểu (rất tiếc Hiến Pháp không có khoản cấm dân biểu đương nhiệm ra tranh cử nghị sĩ), song muốn ra như vậy thì phải nghĩ hoạt động dân biểu trong thời gian tranh cử, chớ vừa làm dân biểu lại vừa làm ứng cử viên Nghị sĩ thì còn ra thế nào.

Qua năm 1971, các dân biểu cũng mẩn nhiệm. Cũng sẽ có nhiều dân biểu tái ứng cử dân biểu. Những dân biểu tái ứng cử đó cũng như các nghị sĩ

1970 tái ứng cử, khỏi phải nghĩ giả hạn nữa mà.

Con Ong Nghe nổi niềm bèn phụ đề rằng các dân biểu làm như vậy là phải và nổi nóng cũn: là phải. Thất cử Nghị sĩ thì vẫn còn cái ghế dân biểu, mà biết đâu lỡ đắc cử có phải một chốt từ Tòa Nhà Dưới nhảy vọt lên Tòa Nhà Trên lại có những sáu năm công du và lãnh phụ cấp có phải hơn không. Còn khuyết mấy dân biểu nữa cũng mặc thầy cử tri và tức số Hạ viện hơi đầu mà nghĩ tới.

Nhưng suy đi tính lại Con Ong cũng ghi chú thêm rằng quý vị dân biểu làm ký gì mà nóng nảy thế. Hãy cứ làm.. làm trọn vẹn nhiệm vụ dân cũng đáng mặt chính khách và biết đâu chẳng được Tổng Thống Huê Kỳ khen như ông đã từng khen T.T Thiệu. Cử tri chúng tôi bầu ông ra 4 năm, nay nửa đường nửa đoạn ông ra ứng cử Nghị sĩ ngợ nhờ ngáp phải ruồi, ông trúng cử thì lấy ai đại diện cho chúng tôi một năm nữa ở Hạ Viện đây. Không lẽ cử tri chúng phải mất công đi bầu người khác thay ông, và quốc gia này phải xuất công khố tổ chức bầu cử bổ túc. Thời xin can, tài cán các ông ai cũng biết rồi, hà tất phải ra ứng cử Thượng Nghị Sĩ.

Cuộc tranh đấu của các thầy A Q trước dư luận quần chúng

NOC ĐOC

Buổi trưa nóng như hiu. Nhà bên cạnh có thằng bé đọc báo cho ông nội nó nghe. Không biết nó đang đọc tờ báo nào. Nó đọc như thế này: «chấm dứt cuộc tuyệt thực 2 ngày, các tăng ni chùa Ấn Quang ăn cháo lòng rồi hoan hỉ ra về». Có tiếng của ông nội nó mắng rằng: Bớ mày, đọc lại đoạn ấy cho tao nghe, làm gì có cháo lòng. Thằng bé bèn đánh vần lại. Thì ra nó đọc lầm. Tờ báo viết rõ là: «các tăng ni ăn cháo lòng, thằng bé đọc lầm là «cháo lòng»!»

Tôi nghe sực nhớ lại rằng hiện đang có cuộc tranh đấu của các thầy Ấn Quang. Suốt buổi trưa hôm ấy không sao ngủ được, cứ nghĩ miên man về cuộc tranh đấu ấy.

Theo thông cáo của các thầy Ấn Quang trước khi tuyệt thực, thì các thầy tranh đấu đòi 4 điều sau đây:

- Hòa bình tức khắc.
 - Hủy bỏ hiến chương Phật giáo 1967.
 - Giải quyết vụ «thảm sát tại VNQT».
 - Chấm dứt sưu cao thuế nặng, nâng đỡ đời sống quần nhân công tư chức.
- Trong 4 điều trên có điều đòi hòa bình tức khắc là đáng nói hơn cả, còn 3 điều kia chẳng đáng nói. Lẽ ra chỉ nên viết về 1 điểm thứ nhất mà thôi. Nhưng vì các thầy Ấn Quang đã nêu ra, cho nên cần phải mổ xẻ cho hết.

ĐOÌ ỦY BỎ HIẾN CHƯƠNG 67

Các thầy Ấn Quang gọi đó là hiến chương ma quái, không do đại hội Phật giáo soạn ra, mà do cá nhân các Thượng Tọa Tâm Châu, Tâm Giác soạn ra. Các thầy nói rằng: khi chuẩn phê hiến chương nói trên, bằng sắc luật số 2376 ngày 18-7-1967, Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu đã cướp mất tính cách pháp lý của giáo hội. Nay các thầy Ấn Quang đã đòi Tổng Thống Thiệu phải trả lại các căn bản pháp lý của Giáo Hội.

Trước hết, cần phải nói rằng, cho đến nay, các Tông phái Phật giáo trên toàn quốc, không có Tông Phái nào đòi căn bản pháp lý cho Giáo Hội Phật Giáo Thống Nhất. Mà chỉ có mình các thầy Ấn Quang đòi điều ấy. Làm như không có pháp lý thì Giáo Hội Phật Giáo chết ngay. Và các thầy Ấn Quang là tất cả Giáo Hội Phật Giáo Thống Nhất ở miền Nam này.

Nếu các thầy Ấn Quang đòi hỏi một hiến chương riêng cho «Giáo Hội Ấn Quang», thì còn có lý. Vì các thầy

không phải là tất cả Giáo Hội Phật Giáo. Các Phật tử chân chính, tăng ni chân chính, không làm cái việc mà từ mấy năm nay, các thầy vẫn làm, nghĩa là tuyệt thực để sách động, xuống đường chạy đua với Cảnh Sát, và thuyết pháp chính trị.

Một điều nữa cũng cần phải nói, là các thầy Ấn Quang đòi căn bản pháp lý cho Giáo Hội, điều đó chứng tỏ các thầy rất tha thiết với vấn đề pháp luật. Ấy thế mà Các thầy hành động ra ngoài khuôn khổ pháp luật. Những phương thức tranh đấu của các thầy, từ mấy năm nay, có phải luôn luôn nằm trong vòng pháp luật không? Dù có cảm tình với các thầy mấy đi nữa, người ta cũng phải nói rằng: không! chẳng những không nằm trong khuôn khổ pháp luật, nó còn không nằm trong khuôn khổ của đạo giáo nữa.

Nếu các thầy tha thiết đến căn bản pháp lý của Giáo hội của các thầy, thì các thầy hãy hành động cho đúng pháp lý. Có 2 con đường:

Thứ nhất, các thầy có thể kiện trước Tối Cao Pháp Viện để xin hủy bỏ cái sắc luật 2376 của Trung tướng Thiệu. Điều này không phải là không thể làm được. Hãy xem như «công dân» Nguyễn Văn Chức đã đơn thương độc mã kiện trước Tối Cao Pháp Viện, và đã xé bỏ được nghị định 15769 tăng thuế kiểm ước, làm cho Hành Pháp đau như hoạn. Đó là phương thức tranh đấu hợp pháp trong một nước dân chủ, của những con người tự trọng. Tại sao các thầy Ấn Quang không làm như vậy? Bên các thầy thiếu gì các luật gia và chính khách ăn cớ, như Trần ngọc Liêng, Vũ Văn Huyền, và mới đây Vũ Văn Mẫu.

Con đường thứ hai: các thầy có thể hủy bỏ hiến chương cũ. Ở Hạ viện, các thầy có một số dân biểu vẫn thượng tốt các thầy, luôn luôn ủng hộ các thầy, ngay trong cả việc vác gậy đi chiếm VNQT chiều ngày 3-5-70 vừa qua, và ăn tục nói phét, như: Kiều mộng Thu, Dương Văn Thụy, Phan xuân Huy, Trần công Quốc... Các thầy hãy bảo các dân biểu khâm kính này đề nghị một dự luật hiến chương mới cho quốc hội thảo luận và biểu quyết. Như vậy, các thầy sẽ danh chính ngôn thuận, và không đả náo đám chửi các thầy là những người... a di đà Phật, kẻ hèn này xin tự lấy tay bịt mồm không tiện viết ra.

VỤ THẨM SÁT Ở VNQT Trước hết, phải danh chính ngôn thuận. Các thầy dùng

danh từ «thảm sát», nghĩa là có người chết thê thảm. Các thầy cũng vẫn hằng thuyết pháp rằng: cái đêm 4-5-70, trong tấn kịch dành chùa tại VNQT, có một số người của các thầy bị đánh chết thảm thương. Con số người chết trời sứt như con nước. Lúc thì nói có hàng chục người chết, lúc có 7, lúc có 3. Ngay trong văn thư số 06231 VHĐ/VP đề ngày 9-5-70 mà các thầy gửi cho Tổng Thống Thiệu, để phản đối, các thầy viết như sau «cuộc thảm sát ghê tởm này đã gây ra hàng chục nạn nhân tử thương, hàng trăm bị thương, bị bắt, mất tích, tài sản, xe cộ, chùa chiền điều bị thiêu rụi». Trong đoạn 6, bài tố cáo của Đại Đức Thích quang Thành, đăng trên báo (Tin Sáng ngày 5-6-70, thì viết là: «ít nhất có 6 người chết». Các thầy còn nói có 16 bàn tay trôi lênh bênh ở con rạch trong VNQT.

Tóm lại các thầy nói là có người chết, nhưng các thầy không nói rõ được là có bao nhiêu. Và nhất là, các thầy không đưa được danh tánh của những người bị các thầy khai tử.

Dư luận biết rằng: Đêm 4-5-70, trong cuộc dành chùa, phe các thầy đã bị đánh rất tận tình, nhưng hình như chẳng có ai thiệt mạng (không đưa ra được tên người chết). Nếu có người chết, thì chắc là đã có đám ma to...

Hãy thực tế một chút. Hãy đặt cái vụ dành chùa đêm 4-5 vào khuôn khổ của nó. Đó chỉ là một vụ ẩu nhệ. Các thầy dành chùa của người ta người ta dành lại, rồi 2 bên ẩu nhệ. Cả 2 bên đều phạm tội ẩu nhệ. Nếu đơm nhau ra cò bót, thì các thầy sẽ bị coi là kẻ khiêu khích trước.

ĐOÌ NÂNG CAO MỨC SỐNG

Các thầy Ấn Quang vốn thông minh, biết rằng cuộc tranh đấu của các thầy có vẻ không ăn khách, quần chúng thờ ơ, nên các thầy gây sôi động bằng cách đòi chánh phủ nâng cao mức sống của công tư chức quần nhân. Trước các thầy cũng đã có nhiều anh chánh khứa rề tiền hô hào điều ấy. Bây giờ thì một đứ đả thất phu nào cũng có thể trèo lên cái đóng rác mà diễn thuyết chửi

chánh phủ, và tả oán than nghèo dùm cho công tư chức quần nhân. Một thằng con nít cời trường cũng có thể vỗ ngực là lãnh tụ tranh đấu, chỉ cần hô cho to khẩu hiệu: đấu tranh cho đời sống dân nghèo. Một ông nghị thùng rỗng Vũ minh Trần, thỉnh

thoảng ngửa mồm lại lên diễn đàn Thương viện bô bô cái mồm đòi hủy bỏ mọi sắc thuế, và đòi tăng lương cho quần nhân công chức. Dân chúng nghe đã chán ngấy những luận điệu mỉa dân rề tiền ấy.

Bất cứ nước nào có chiến tranh, dân chúng cũng phải sống cực khổ. Hồi đệ nhị thế chiến, hầu hết các nước Âu Châu dân phải sống đến 1/3 khẩu phần của mình. Đường, Sứa, Bọt mì đều bán theo thẻ khẩu phần. Dân chúng khổ đến cực độ lúc đó tại các nước ấy, nếu có những tên dân biểu Nghị sĩ thổi mồm, hoặc các thầy thơm mồm, hô hào hủy bỏ thuế má, nâng cao đời sống dân chúng, thì chắc người ta sẽ nhốt vào chuồng khỉ.

Ở nước ta, dân chúng đã khổ nhiều. Nhưng điều làm dân chúng bất mãn, không phải là cái khổ, do chiến tranh và sự nghèo nàn gây ra. Dân chúng căm giận là căm giận rằng: nước có chiến tranh dân đã nghèo, Cộng sản tàn phá, thế mà một số người vẫn ăn chơi phù phiếm, gian thương vẫn làm giàu trên xương máu đồng bào. chợ đen chợ đỏ, các người có chút quyền hành vẫn bóp bầu bóp cổ nhân dân, buôn lậu, chuyen ngân hàng trăm triệu ra ngoại quốc,

mua nhà ở Thụy Sĩ. Cho con em đi du học để trốn lính, cho vợ đi ngoại quốc hàng tuần để buôn lậu. Tham nhũng đã trở thành một đại kỹ nghệ ở đất nước này, mà giới lãnh đạo vẫn im lặng như kẻ đồng lõa.

Dân chúng cũng căm phẫn khi thấy sự vắng mặt của lãnh đạo trong lãnh vực kinh tế. Mỗi một Bộ trưởng kinh tế lên cầm quyền, là một lần làm cho kinh tế nước ta sa sút. Toàn những hạng năm vận mạng kinh tế mà các cụ xưa vẫn nói «không có chó bắt mèo chằm chằm!»

Dân chúng có thể chấp nhận sống khổ khổ, nhưng có quyền đòi hỏi chánh phủ phải có một chánh sách kinh tế và lãnh đạo kinh tế, không bệnh nhân nào có thể chấp nhận chịu đau đớn, để cho bàn tay mấy thằng lang băm dùng dao con chó mà mổ xẻ trong thân xác của mình.

Dân chúng công phẫn vì nạn tham nhũng, vì thiếu chánh sách và lãnh đạo kinh tế. Dân chúng còn phải căm giận vì nạn thuế bất hợp pháp. Những nghị định ấy được đề ra do cái hướng nhất thời và đố kỵ kinh niên của những tên lang băm kinh tế.

Vì vậy, tranh đấu cho sự no ấm của dân nghèo, công chức quần nhân, không phải là chỉ hô hào suông, mà phải tranh đấu diệt trừ những mâu thuẫn nói trên. Nhất là tranh đấu diệt cho hết nạn tham nhũng.

Nếu không chỉ là nói phét

ĐOÌ HÒA BÌNH TỨC KHẮC

Trong hơn một tuần nay, dư luận trong và ngoài nước đã phản ánh rõ rệt ý nghĩ của đại đa số quần chúng VN về cái đòi hỏi hòa bình tức khắc của các thầy Ấn Quang.

Ai cũng biết rằng: có chiến tranh trên mảnh đất này, có đốt phá, có ăn cướp, tàn sát, mìn nổ, là do Cộng Sản miền Bắc mang vào. Miền Nam bị xâm lăng, vậy phải đánh lại. Như chủ nhà bị ăn cướp đánh lại bằng ăn cướp. Cộng Sản miền Bắc được trợ giúp của bọn Cộng Sản Quốc tế để thực hiện xâm lăng, cho nên miền Nam đã phải kêu gọi thế giới tự do giúp, để đánh bại bọn xâm lăng. Như chủ nhà bị bọn ăn cướp đồng người uy hiếp, phải kêu cứu hàng xóm vác gậy sang đánh giúp.

Nhận định như vậy rồi, thì ắt hiểu rõ đâu là chánh, đâu là tà, đâu là kẻ gây chiến tranh, đâu là kẻ chiến đấu để bảo vệ hòa bình của nhà mình, của làng xóm mình. Và đứ đả ngu phu ngu phụ cũng hiểu rằng: giờ phút mà bọn cộng sản miền Bắc thôi xâm lăng ăn cướp Miền Nam, giờ phút ấy miền Nam sẽ có hòa bình, và hòa bình tức khắc.

Cái đó chó nó cũng hiểu. Chỉ công người không chịu hiểu.

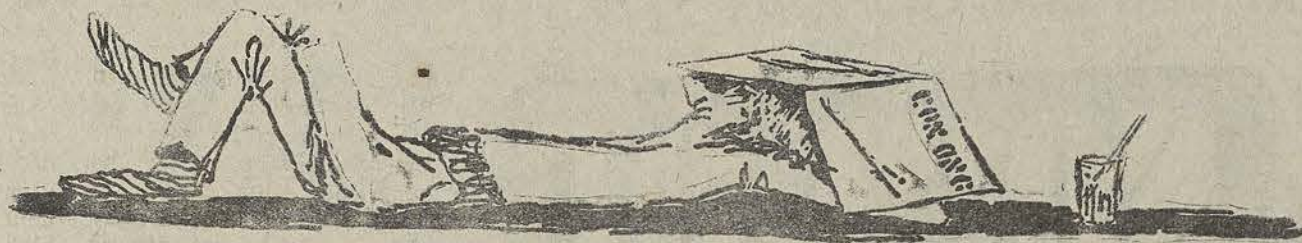
Cộng sản chủ trương đánh đến cùng, để thực hiện chiến tranh xâm lăng tại miền Nam này (các báo Nga Pravda đầu tháng 5 và báo Izvestia ra ngày 15-5-70 cũng lên án Bắc Việt hiếu chiến). Nhưng đồng thời, cũng là những đứ đả đòi hòa bình khỏe nhất. Đòi hòa bình, theo quy luật của Cộng sản, không phải để phục vụ hòa bình, mà để hỗ trợ cho chiến tranh xâm lược. Cộng sản dùng hòa bình làm chiêu bài đấu tranh để phá rối hậu phương của ta. Kinh nghiệm cho thấy rằng: những lúc Cộng sản suy yếu nhất, thì lúc đó lại tranh đấu đòi hòa bình khỏe nhất. Tranh đấu bằng những tờ chức tay sai, bôi bết, và một số chính khách ăn cớ ngu như chó.

Kẻ viết bài này không tin rằng các thầy Ấn Quang là tay sai cho Cộng sản, cũng không phải là bôi bết cho Cộng sản, càng không phải là bọn chính khách ăn cớ.

oOo

Kẻ hèn này có gặp một số phóng viên ngoại quốc. Được hỏi ý kiến, họ lắc đầu mà nói rằng: «lại cái trò cũ, lại những bộ mặt ấy»

A di Đà Phật, cuộc tranh đấu của các thầy không ăn khách nữa. Đoàn cải lương dù hát hay mấy nhưng hát mãi múa may mãi, dân chúng sẽ chán không đi xem. Rút cục, chỉ còn tụi đào kép bôi son vẽ phấn mà nhìn nhau.

Cả kẻ đẻ nông

ĐỐI LẬP NHƯ THỂ NÀO ? !...

Phải nói rằng đối lập quá ư là cần thiết. Nếu ví Nhà Nước là cái xe hơi, thì đối lập chính là cái thắng. Cần phải hãm bớt tốc lực lại. Nếu không có cái thắng, thì tai nạn chắc chắn sẽ phải xảy ra.

Tiểu diệt đối lập, có khác gì ngồi trên chiếc xe hơi, mà lại tháo bỏ bộ phận để hãm tốc độ đi. Nhập cuộc chính trị là đã có nghĩa như nhập cuộc một bàn cờ, bàn cờ chính trị. « Cờ ngoài, bài trong ». Vậy chỉ có người bên ngoài mới sáng nước cờ. Người trong bàn cờ thường là tối nước, nhiều khi cứ đưa anh Tướng vào hòng pháo, chân xe.

Nhưng đối lập phải như thế nào ? ... Đối lập không phải là phá hoại. Điều cần phải minh xác là, chúng tôi, những thằng viết báo nham nhở của tuần báo Con Ong, ít khi nằng bĩ Nhà Nước. Ở tất cả các mục, trên tuần báo này, chúng tôi đã xông xáo, vừa đánh vừa la, đã làm Nhà Nước buồn lòng không ít. Ngay từ khi vừa xây tờ, chúng tôi đã đề vào bằng hiệu, dán trước cổng nhà, hai chữ đối lập. Sở dĩ thêm hai chữ trào phúng là để đối lập bớt đi chút hẳn học, mà giữ lại chút chua cay, vung vít. Nhưng phải nhận rằng, từ trước tới nay, chúng tôi đối lập, nhưng chưa bao giờ phá hoại.

Chúng tôi chỉ muốn làm cái thắng trong chiếc xe. Chúng tôi không muốn làm cục đá, lọt vào bộ phận máy móc, làm cản trở tốc độ và phá phách guồng máy chính quyền. Nói tóm lại, sự đối lập của chúng tôi là một sự đối lập bất vụ lợi.

Chúng tôi hãnh diện mà nói như vậy. Hơn một trăm số báo đã đến tay bạn đọc, những thằng viết báo chúng tôi cũng vẫn chỉ là những thằng viết báo. Không có thằng nào được Nhà Nước bố thí cho một ân huệ. Chưa thằng nào được làm Nghị sĩ, Dân biểu, để nhung nhăng với cái mác bất khả xâm phạm, để có quyền mở snack bar, để quyền rũ vợ quân nhân hành quân đưa vào con đường đâm dăng, để có ba ngàn đồng, rút lại tờ giấy năm trăm, rồi « cho » thương phế binh. Từ lúc đối lập cho tới bây giờ, chúng tôi chưa thay đổi, và ngàn đời cũng chẳng bao giờ thay đổi. Có một thứ may mắn còn giữ được, đó là tư cách con người.

Trong thời đại hôm nay, bây giờ, đối lập đã trở thành một cái « mốt », hợp thời trang. Từ giờ cho tới sang năm, bầu cử đang được mùa. Có ca sĩ ở Đài Phát thanh và Truyền Hình, mỗi lúc chuyên mục, đã quên đi Người Cây Có Ruộng, và đang cố đóng Rủ nhau đi bầu. Đối lập mà gặp mùa bầu cử thì như lân thấy pháo, như ngòi lửa gặp thuốc súng. Hơn nữa, năm nay lại được bảo đảm an ninh vì thế lực của các Ngài Bất Khả Xâm Phạm lớn lắm, bự lắm, bự to mẹ cứ y như là cái lá đa. Khắp nơi, đây rầy những phường ản có. Sinh viên, học sinh, cũng có ta. Rồi có những kẻ làm con thoi, chạy tới, chạy lui từ Ấn Quang, sang Việt Nam Quốc Tự. Có những kẻ còn tồn công hơn. Từ Saigon chạy xuống miền Tây để cho miền Tây rối loạn. Khi thành công từ miền Tây, lại ngược đường lên

hướng Bắc, tới miền Trung. Chỉ vài hôm sau, là miền Trung lại nặc mùi đối lập. Trở về Saigon, kẻ đó nằm trong phòng máy lạnh, làm một phát kiểm điểm thống kê, vỗ tay cười ha ha, trong lúc khắp phố phường ngập mùi lựu đạn cay, đường phố ngồn ngang dây kẽm gai chấn lối.

Như thế là đối lập đấy ư ? ... Tôi xin lớn tiếng, phủ nhận điều đó. Tôi muốn đặt ra đây một câu hỏi, đối lập như thế nào ? ... Những kẻ đối lập mà tôi nói ở trên theo ý tôi, đó chỉ là những kẻ phá hoại. Nếu tôi là Nhà Nước, những kẻ đó, dù là Nghị sĩ, dù là Dân biểu, tôi cũng sẽ đập nát đầu, coi như một thứ đầu rắn phun nọc độc. Đất nước này, không có chỗ đứng cho một kẻ phá hoại, chỉ nghĩ đến những điều lợi riêng tư mà quên đi cả một dân tộc đang ngất ngư, xính vính vì bao nhiêu năm chiến tranh gian khổ.

Gần đây, khi cụ Phan mất đi, cả nước xót thương nhà cách mạng lão thành. Bọn đối lập đã lợi dụng cả người chết. Tôi đã đau đớn, pha lẫn một chút « bưng bưng nôi giậm », khi đọc hai tờ báo của một ông Nghị Sĩ và một ông Dân Biểu. Hai ông này đã đối lập ma giáo và ngu si bằng cách đăng lên báo của hai ông cái chết của cụ Phan, dựng đứng lên rằng cụ Phan đã chết vì... hơi cay.

Tôi được biết rằng căn nhà của cụ ở đường Phan đình Phùng, rất xa khu Tòa Đại Sứ Miền. Cũng xa nơi dùng làm khu Đại Học Sư Phạm và Khoa Học. Nơi này, hơi lựu đạn cay ít khi bay tới, mà có bay tới cũng chỉ thoảng qua, có cay mắt chẳng nữa, cũng chỉ như vào Lãng Ông, Bà Chiêu, trong những ngày Tết, hay rằm, mừng một. Dùng những lời đó để mà đối lập chính quyền, thì chỉ có thể tìm được ở đất nước này những người như 2 ông Dân cử.

Tôi môn đợi cho câu chuyện nhạt đi, cái chết của cụ Phan chìm đi, mới nhắc lại chuyện đó, để trách Nhà Nước đã nhu nhược trong việc cai trị. Cứ để cái tình trạng này thì không thể nào khá được. Có những cái chết, sướng hơn là còn sống. Bệnh của cụ Phan kéo dài đã cả năm nay, và còn trước đó nữa. Cụ mất đi, như một sự yên nghỉ, vĩnh viễn ngàn thu. Lợi dụng cái chết của cụ làm gì, hỡi Ngài Nghị Sĩ, hỡi ông Dân biểu !...

Cái sống và cái chết của con người, nào có nghĩa lý gì ? ... Có những kẻ, ngày nay đang đi tìm một cái chết, muốn rằng « sát thân để thành nhân ». Như ông Tướng họ Đỗ chẳng hạn. Ông mà gục ngã trên đất Miền hôm nay, thì ông trở thành anh hùng... Bao nhiêu tiếng xầu từ trước tới giờ, sẽ được nước sông Hằng Hà rửa sạch không còn dấu vết.

Tôi lại trở lại vấn đề đối lập. Theo như tôi, muốn đối lập với Nhà Nước, cần phải coi Nhà Nước là bạn trước đã. Đã là bạn với nhau thì việc trách mắng nhau, không còn tính cách phá hoại, hẳn học. Nhìn thấy cái xấu của nhau mà sửa chữa cho nhau, đó mới là cái đối lập đáng được người đời nhắc tới.

Khi Trương Phi đánh mất Từ Châu, thì Quan Vũ trách mắng Trương Phi. Nhưng khi Quan Vũ hàng Tào Tháo, thì Trương

Phi quát mắng Quan Vũ. Đối lập như thế mới là bạn hiền, anh tốt. Không thể nào khi khen hay chê, chỉ có một chiều...

(Nhiều người bạn tôi trách tôi là hay trích dẫn truyện Tam Quốc. Nhưng không hiểu sao, cứ viết một hồi, cảm hứng của tôi lại trở về Tam Quốc. Cũng như 1 con ngựa được thả ra lại trở về nhà. Con chim bỏ cầu, dù ở xa vạn dặm cũng vẫn nhớ đường về tổ cũ. Xin các bạn lượng thứ !...)

Tôi không bao giờ phản đối sự đối lập với Nhà Nước. Tôi chỉ đòi hỏi ở lương tâm của kẻ đối lập, sự thành thực của kẻ đối lập. Hãy coi nhau là bạn trước đã, rồi hãy trách mắng sau.

Chúng ta đã từ bỏ Cộng Sản, nhất định không sống chung với Cộng Sản, chỉ vì Cộng Sản không chấp nhận đối lập. Chúng ta không muốn rằng, trong một khu vườn, « tất cả hoa cúc, đều nở ra cúc Vạn Thọ ». Một khu vườn phải đủ tất cả các loại hoa, thứ có hương, thứ có sắc, có những thứ không có hương lẫn sắc, như vậy mới được gọi là 1 khu vườn. Chỉ có những người không giống tính nhau, ở với nhau mới lâu bền. Trời sinh ra như vậy. Chúng tôi, khi bắt đầu làm báo đối lập, đã ngồi nói chuyện với nhau rất nhiều về những người bạn. Có những người bạn, thật khác tính nhau, như mặt trăng với mặt trời, như ngày với đêm, ấy thế mà sống chung một căn nhà, sống với nhau thật lâu. Như Mai Thảo và Anh Ngọc. Như Thanh Nam và Hoàng Anh Tuấn. Hai anh chàng Anh Ngọc, Thanh Nam thì cần thận, ngăn nắp, ấy vậy mà 2 anh chàng Mai Thảo và Hoàng Anh Tuấn thì lại bừa bãi, rất ư là nghệ sĩ. Sự rầy la nhau xảy ra hàng ngày. Nhưng chỉ vắng nhau vài ngày thì lại nhớ. Nếu không vì chuyện làm ăn phải xa nhau, thì 2 cặp ấy có lẽ phải sống với nhau suốt đời...

Chúng tôi nhìn vào những cái đó để làm tiêu chuẩn đối lập. Trách mắng nhau mà vẫn thương yêu nhau. Đối lập nhưng mà không phá hoại. Đứng ra ngoài tất cả các phe phái chính trị, ai hay cũng đều khen, ai dở thì chê hết mình, đó chính là đối lập vậy...

Viết lách trong thời đại này, thật là khó. Khi bắt đầu cầm lấy cây viết để viết bài, chủ nhiệm của bản báo đã ân cần căn dặn, đừng đụng gì tới Phật Giáo, nếu không thì báo của mình, không được đem ra bán ở miền Trung. Chúng tôi không tin như vậy. Những bất bình với các « thầy » Đại đức trẻ như sôi nổi trong lòng. Không có gì làm « bưng bưng » hơn, khi nghe những buổi « thuyết pháp », các thầy đã « thuyết » về « pháp » :

— Mang nhau sang Cầm Bốt, đi truy lùng cụm R, chưa thấy cụm R đâu, thì đã « cụm » mất 1 ông Tướng rồi... (cười hề hề, để mọi người cười theo). Những người đàn áp Phật giáo ngày trước như ông Tướng Loan, Phật giáo thì đâu có sao, mà ông Tướng lại què mất 1 giò... (lại cười hề hề...)

Như thế coi là đối lập đấy hay sao ? ... Tôi, chúng tôi, xin phản đối. Đối lập là cần thiết, nhưng phải tỏ ra thông minh trong việc đối lập.

Các « thầy » nghĩ sao ? Các bạn Sinh Viên, Học Sinh và Thương Phế Binh nghĩ sao ? ... Và đồng bào cả nước nghĩ sao ? ...

ĐỀ-HỨC-CÀN

NÓI LÃO MÀ CHƠI

● GÃ THÂM

ĐỒ-LA VÀ RỪA GIAO CHỈ

Cái dịch vô được những va ly, gói bạc 500 và Đôn được gửi từ Giao Chỉ đi ngoại quốc đang bành trướng. Sau vụ 4 va ly bạc vô được ở phi trường Tân sơn Nhất cho đến ngày hôm nay chưa thấy cái gọi là Ủy Ban Đặc Biệt Điều Tra làm được một hành động nào ngoạn mục, lại vừa nỡ ra vụ tóm được 15 gói bạc kiện dựng bạc ở Nha Bưu Điện Sêgông.

Nghe nói, cần phải nói ngay đây cũng là tin từ cái sở nổi tiếng là Rùa và có nhiều nhân tài mỗi vô công cao ngang với E Việt Nam đó tuần ra, do những vị biết chuyện mà không được chia chác của bờ cho nhà báo biết, rằng khi vô được 15 gói giấy trên, các ông có bốn phen mở đã mở gói công khai, nhưng đến gói Đồ La Mèo thì bỗng nhiên các vị này bên đời ngay thái độ: .. Chết.. Chết.. Cái này quan trọng lắm, không nên mở ra ở đây.. Gói ngay lại.. Đem vô trong kia... Cũng nghe nói rằng sau khi đem gói đồ-la đó vào một phòng kín, mấy vị đó xét riêng mí nhau một hồi rồi lại đem ra. Chỉ có một lúc chớp nhoáng thôi nhưng đã có nhiều kẻ xấu bụng, đa nghi như Tào Tháo ngờ rằng trong khi mang vô, mang ra, cái gói đồ-la đó nó đã rơi rớt đi mất khá nhiều tờ.

Đồ-la của quý trong thiên hạ. Người ta vẫn giết nhau vì nó. Vì nào trong sở Rùa mà dính vào cái gói đồ-la ấy là đời lúá rồi. Anh hùng trong thiên hạ sẽ không chịu để cho các vị chiếm lấy nó làm của riêng đâu người ta sẽ bóp các vị..lời đồ-la ra cho mà coi, dù các vị có nuốt nó vào bụng cũng mặc.

CÔN ĐẢO

4 vị sinh viên vừa từ Côn Đảo trở về họp báo tả cảnh một nơi gọi là chường Cọp ở ngoài nó. Đại ý 4 vị này chê Nhà Nước ở điếm vẫn còn giữ Côn Đảo y như dưới thời Pháp thuộc. Một số bạn đồng nghiệp của Gã Thâm đi nghe nói chuyện về viết bài tường thuật có ngụ ý cũng chê Nhà Nước như 4 vị sinh viên. Riêng Gã Thâm thấy có điều cần góp thêm vào vụ này.

Tuy GT chưa được hân hạnh là thân chủ của những nhà tù Côn Đảo, nhưng GT từng là khách của những nơi này. Và GT cũng đã có đến coi tận mắt cái gọi là Chường Cọp của Côn Đảo.

Không ai thích nhà tù, kể cả những tên làm bậy. Nhưng với tình trạng những nhà tù chật ních của ta hiện nay, làm tù mà được ra Côn Đảo là một việc sướng thân hơn ở đất liền chứ không khổ hơn. Tù nhân ở đảo có thể được tự do ở ngoài khám đường, tất nhiên phải với một điều kiện: không phá hoại, không kéo bè, kết đảng, không toan tính nổi loạn hoặc vượt ngục. Đã là nơi trả nợ xã hội thì tất nhiên phải có khổ nào, có đau đớn đến cái thân xác, nếu vào tù mà lại sướng phây phây nữa, bọn tàn ác ở cõi đời này còn có gì để sợ?

Sở với những trại giam của Việt Cộng, khám đường Côn Đảo có thể được coi như một nơi nghỉ chân, dưỡng sức. Có điều đáng nói là chính quyền ta chẳng nên cho những người quốc gia bị tù đầy phải sống chung với tù Cộng hoặc tù thường phạm. Những người quốc gia dù có sự tranh chấp nhau cũng vẫn là anh em. Cũng theo lời 4 sinh viên trên tiết lộ, khi bị giam giữ ở Tổng Nha, họ bị anh em ở đây cho thưởng thức 4 món ăn chơi, gồm: tàu bay, tàu thủy, tàu bò và đá banh. Về chuyện hành hạ, tra tấn anh chị em sinh viên, GT cực lực phản đối. GT có lẽ vì ngày thơ nên cho đến ngày hôm nay, vẫn không hiểu tại sao cái nghề tra tấn, đánh đập người khác thất đức, tồi tàn, đốn mạt đến là như thế mà vẫn có người làm như thường. Há chẳng thấy từ năm 1946 trở lại đây, qua bao nhiêu trào công an, bọn thợ đánh trong những khám Catinat, Bình Xuyên.. về sau đều bị Trời phạt, những tên thợ đánh chỉ sau một thời gian hành nghề đều trở thành cùi hủi, điên loạn, con chết, vợ bỏ, thân tàn xác sọ, bệnh hoạn rủa người. Những kẻ bị người cùng thời nguyên rủa, oán hận không thể nào khá được. Há chẳng thấy Ông Cò Tổng Đinh Bắc ngày nào xuống tóc và Ông Xếp Cò Mai Hữu Xuân ăn chay trường đó sao?

SƯỞNG...

Sau chừng 1 tháng án binh bất động, Thượng Phế Bình ở Sê Gòong lại phát động chiến dịch cầm dùi, tức là việc cắt nhà trên đất công. Nghe nói rằng phải

đoàn TPB, trong số có bạn Đinh Trung Thu đang chủ trương tờ Nạng Thép, đã đi gặp Thủ Tướng và thảo luận nhiều thẳng lợi lắm. Nghe thiên hạ nói rằng trước đây TPB đòi cái gì cũng không được, kể cả việc chỉ xin mỗi tuần vài ngàn vé số KT để bán kiếm tí tiền lời còm. Và bị giờ thì ngược lại, TPB đòi cái gì cũng được. Trong buổi gặp T.T. Khiêm mới đây đại diện TPB còn được cả Th.T. Trần Văn Trung, Tổng Cục CTCT, hứa lập ngay cho cả một nhà in để anh em in báo, in sách, lập lại nhà phát hành Thống Nhất đã bị quý vị Cựu CC đục đến nát bấy để anh em TPB lãnh báo về bán ăn huê hồng, ông bạn Đinh Trung Thu sướng nhè. ..Nạng Thép bị giờ đúng là nạng thép chứ không còn nạng cây nữa. TP B mà hỏi vay tiền bị giờ thì thì thiên hạ đổ của ra cho vay ừ ừ, sợ gạt tiền ra không hết. GT đề nghị bạn Đinh Trung Thu mở chiến dịch vay nợ cho anh em TPB ăn chơi đi cho đã thêm, trại sau nếu có không được như lời, tức là có không trả được nợ, anh em chỉ việc đẩy chủ nợ đến đường Thống Nhất, đòi tiền Thiệu Trưng Chiến Tranh chính Trị.

CÔNG DU

Nghe nói Hạ viện Giao chỉ vừa cử nữ dân biểu Kiều Mộng Thu công du Đại Hàn. Cùng đi chuyến máy bay với cô Kiều Hạ Viện còn có Tổng Trưởng Kinh Nguyệt Phạm Kim Ngọc, Ngoại Trưởng Trần Văn Lâm và Tổng Tài Bích Huệ vì bận công vụ sẽ đi sau.

Lý do nàng Kiều Hạ Viện đi xứ Sâm Cao Ly không phải là để trình diễn Lá Đa hữu nghị — nghe nói lá đa của nàng Kiều Hạ bị lấm, bị đến nỗi phải dùng đến cả 10 đầu ngón tay mới che tạm tạm nổi — mà là qua để quan sát quốc hội nước bạn nhân vụ mới đây có cuộc uýnh lộn giữa các nghị sĩ trong quốc hội này. Như vậy có nghĩa là quốc hội Sâm Cao Ly tiến bộ hơn quốc hội Giao Chỉ, bằng có rõ rệt nhất là quốc hội Sâm Cao Ly có uýnh nhau bằng tay chân thật sự giữa quý vị đồng nghị trong khi ở Giao Chỉ chỉ mới có những vụ uýnh nhau bằng mồm.

Còn ông Tổng Kinh, Tổng Tài và ông Ngoại Lâm qua Đại Hàn để nghiên cứu tại chỗ ký gì? Mấy viên chức cỡ lớn trong chánh phủ Giao Chỉ này cũng đến học hỏi ở quốc hội Sâm Cao Ly, nguyên do là các nghị sĩ Sâm Cao Ly đã uýnh nhau nhân một cuộc điều trần tại đó của Thủ Tướng II Kong Chung và một số Tổng Trưởng. Khi thấy nghị sĩ đấm đá nhau, T.T. Kong Chung và các Tổng Trưởng đàn em rút thật êm. Tổng Kinh, Tổng Tài và Tổng Ngọc nhà ta qua đó học kinh nghiệm... phú linh... khi ra điều trần trước quốc hội mà thấy xảy ra đánh lộn. Phái đoàn cũng không còn lo chuyện nắng mưa vì đã có sẵn cái lá đa của nàng Kiều.

KHÓ DỄ

Nghe nói rất nhiều Việt Kiều chạy nạn cấp đườn từ Cao Man về than phiền rằng họ đã bị làm khó dễ ở Nam Vang,

Người làm họ khó dễ đây không phải là bọn Man đi mà chính là những ông viên chức Giao Chỉ nép trong những tòa đại sứ bạn Nhật Bản, Thụy Điển. Kiều bào ta muốn về nước phải nộp, phải khai đủ thứ giấy tờ phải đợi chờ và cũng theo đúng thủ tục ở bất cứ nơi nào có sự khai báo, chờ đợi, kiều bào nào nóng được xong sớm, biết điều si tiền ra, là xong ngay và được hưởng đủ mọi dễ dãi.

Mẹ kiếp.. Cái trò hồi lộ thì nghi là có lắm nhưng còn cái việc kiều bào muốn về nước phải khai báo rình rang nhiều ngày ở Nam Vang thì là chuyện có thật, không còn phải nghi ngờ gì nữa. Đã chạy nạn để tránh nó chặt đầu, nó hiếp..tức là gấp hơn chạy nhà cháy, tại sao lại còn bắt đồng bào khai báo kỹ thế? Cho hết về nước rồi tha hồ mà kiểm soát, lột trần kiều bào ra theo kiểu điều tra kỹ thuật mới của ông

... mà điều cha, điều mẹ cũng được kia mà? Việc gì phải hồi han lời thời ở Nam Vang? Kiều bào ta ở bên còn đông lắm, yêu cầu ông Phạm Huy Ty đề mắt đến công việc của đàn em ông một tí. Ông chạy theo Lông Non, Lông Già thế là đủ rồi..

nhỏ
lông
báo

□ Công Tử Hà Đông

Tuần này, Công Tử Hà Đông xuất hiện lần đầu trên CON ONG. Mục này sẽ là mục ĐỌC BÁO CÓ LỜI BÀN LÃO. Mỗi tuần, bạn chỉ đọc một mục này cũng có đủ điều kiện đấu lão với thiên hạ về đủ những vấn đề thời sự nóng hổi như mông đàn bà cũng như mát dịu như mông đàn bà. Những sợi lông báo... chỉ được nhờ và cảm lại trên mục này cam đoan sẽ là những sợi lông gộc cả là chề.

CHƯA HẾT KHỜ...!!

P.T.T. Nguyễn Cao Kỳ lên Nam Vang, một số kỹ giả Giao Chỉ tháp tùng. Sau khi đến thăm những trại tập trung Việt Kiều ở Cam-bu-chia, nhà báo trở về Sêgông và gần như tất cả, trong những bài tường thuật, đều có nhận xét chung: đời sống đồng bào ta ở Cam-bu-chia vẫn còn rất khổ, chưa hề được dễ thở như những sở tuyên truyền nhà nước nói.

Phái viên tờ Độc Lập gọi những trại tập trung VK là Địa Ngục Trần Gian và loan: 50.000 Việt Kiều vẫn tiếp tục bị hãm hiếp, tàn sát, bỏ đói khát... Và VK vì quá khổ sở, đang có những mưu định nổi dậy giết lại lính Miên. Hành động nổi dậy của đồng bào ta ở Cao Man nếu xảy ra, sẽ là một cuộc tự sát tập thể nhưng rất có thể cuộc tự sát đó sẽ xảy ra, vì khi bị khổ sở quá, con người thường nghĩ rằng chẳng thà chết còn sướng hơn.

Ta hãy đọc một đoạn tả cảnh hiếp dâm trong bài tường thuật của PV Huyền Anh:

Đàn bà con gái có máu mặt được đưa qua một bên, đàn ông ở riêng. Viên Trung Ủy Miên cho lệnh binh sĩ của y nhào đổ. Cả một đại đội lính Miên tự do lựa chọn cô nào chúng thích rồi đưa ra bãi cỏ sát đó. Chúng xếp gái Việt đứng thành hàng lấy dao găm rạch hết áo quần, rồi vừa thổi còi vừa hiếp tập thể. Một vài cô gái quá trẻ kinh hãi đến chết giắc. Sau khi hiếp lính Miên cho các bà, các cô về nghỉ suốt buổi chiều rồi tối lại hiếp tiếp.

Trong khi đồng bào ta vẫn bị đối xử tàn tệ khôn nặn như thế, Ti Vi Sê Gòong và các đài phát thanh ta vẫn bảo người nghe: chính quyền Lông Non khiếm sợ chính quyền ta lắm, Việt Kiều ở Cao man đã được lên chân lấm... Mẹ kiếp, vẫn biết là tuyên truyền, nhưng đôi khi cũng biết ngưng mới còn là người chứ!

TẠI LÍNH

Chưa bao giờ các đài phát thanh, Ti Vi Giao Chỉ lại cho trình diễn nhiều những bài ca ái tình rẻ tiền, ma-ri-sen hạ cấp quá như hồi này. Những anh nhạc sĩ vườn đua nhau làm những bài ca ngoại tình: con gái đi lấy chồng vẫn còn yêu người tình cũ... Đại đa số những bài ca này đều có đề tài chán chường như thế. Và những lời ca ngày ngó tưởng như không ai có thể nói ra được, lái nhai suốt ngày như: chẳng phải tại em, chẳng phải tại anh... Em ơi, con đường em đi đó, con đường em theo đó... đứng hay sao em? Ngồi bên chai coca đắng, nghe thêm thuốc Pall-Mall...

Ông Tổng Thông Tin ra điều trần trước Hạ viện bị chất vấn về chuyện vì cái lý do nào mà các sở hát và nói của chánh phủ lại chuyển rên ri những bài rẻ tiền như thế, ông Tổng bèn trả lời: Tại vì binh sĩ họ khoái nghe những bài như thế nên chúng tôi hát..

Nói đến vì lính, lính thích, tức là hết rồi. Đến dân biểu cũng phải thua lính. Đến việc bỏ rơi Thượng Phế Bình, Tổng Thống cũng nói: Vì phải lo cho lính! Trăm thứ đổ vào đầu lính. Nhưng thực ra, không biết binh sĩ của ta có thật thích những bài ca ngoại tình đó không?

Hay khách nghe nhạc ra đô, Ti Vi chỉ là những tên trốn lính và các em ma ri sen?? Công Tử Hà Đông nghe nói anh tác giả bản...Chẳng phải tại em, chẳng phải tại anh, tại Trời sui khiến... có khoe rằng với bài ca đó, anh bán được mấy trăm ngàn đồng, mặc dù nó lem nhem, và chính vì nó lem nhem, do đó nên nó mới bán được và anh mới có tiền mua tu bin.

Nhưng không lẽ... thân chủ của các nhạc sĩ ta lại toàn là đàn bà ngoại tình và ma-ri-sen hết cả sao?

Đã có bán 2 cuốn tiểu thuyết mà bạn cần đọc:

NGƯỜI VỢ MẮT TÍCH

VÒNG TAY YÊU TINH

Tiểu thuyết Hoàng Hải Thủy

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

THẬP THÀNH LÊN GIỌNG CHÍNH CHUYỀN

Hãy yên chí, Thành này không phải là Thành cứu ngoại trường trong nội các Đười Ươi, một nội các chống chọi thật lực với nội các Cách Mạng Lâm Thời của cái gọi là Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Thành này cũng không phải là Thanh Thập, tức Thập Thành, trang quốc mẫu Giao Chỉ bị cuộc đời quên lãng từ ngày Thương Sinh tạm nghỉ viết phóng sự nhảm nhí.

Thập Thành mà Lữ Bất Vi nhắc nhở ở đây, hôm nay, bây giờ, là Thập Thành số nhiều, giống đực. Muốn diễn trò đầu A na mít, dít tờ rắng xe thì viết Les Thapthaus. Đó là những bố dân biểu vừa mới phát biểu cái giọng mà Nguyễn Bình xưa đã tóm, viết thành thơ:

*Trọc phủ ti toe bàn thế sự
Điểm già tập tễnh nói văn chương.*

Mấy bố dân biểu vi von rằng thì là: Trao quyền hành cho hành pháp cũng như gửi gái tơ cho kẻ hiểu đăm. Sự vi von rất hay nếu dân gian đã không thấy khối giấy tiền đốt cháy bọn vô liêm sỉ trong mỗi phát biểu quyết nghị phân thắng cho Hành pháp. Ôi, những đứa bất cố liêm sỉ, tưởng chả nên nói điều liêm sỉ. Cũng như những con đi, ít khi, chúng nó nói giọng chính chuyên, Lữ này nghĩ, nó còn bần hơn chậu nước sau nhà điểm.

Dân biết tông các anh rồi, im mồm đi cho nó được việc.

BI KÝ HẠ VIỆN

Chưa bao giờ quang cảnh Hạ viện Giao Chỉ bi đát như quang cảnh phiên họp sáng 8-6-1970. Phiên họp này có phái đoàn Hành pháp tới «bá cáo» về việc bang giao Việt — Kampuchia. Cái tấm bảng vô duyên không dám ghi số Dân biểu hiện diện, khiếm diện! Bởi vì rằng đười ươi bữa nay bận phú linh. Hóa cho nên Dân biểu mất cảm hứng nghe chuyện quốc sự. Cả những anh Dân biểu hung hăng con bọ xít phạt Miền cũng cút đầu. Chỉ còn lác đác vài ông với cụ chủ tịch, nhị vị phó chủ tịch và phái đoàn! Đến 12 giờ thì quang cảnh dịu hịu lau lách. Lữ này đếm được tám nghe.

Bi Ký Hạ viện nên chấm dứt. Viết thêm e năm 1971 không ai muốn đi bầu cử nữa. Bầu bán mà không có người đi thì nản thấy mẹ.

NHẮN TIN ĐÒI BẢN QUYỀN

Kính gửi: ĐB Đinh Văn Đệ,
Thưa ông,

Hồi 12 giờ 13 phút, ông đã đọc nguyên văn bài «Một thất bại của nền ngoại giao triều đại Voi Trắng» đăng ở trang 1 tuần báo Con Ong, số báo cách đây vài số để chất vấn ngoại trưởng Voi Trắng. Ông thuộc lòng nên nói rất hay. Và được 7 đồng viên hoan hô nhiệt liệt! Ông được tiếng, được miêng, ông cũng nên nghĩ tới tác giả bài báo kể trên chứ. Viết công người ra để ông «mượn» mà phát biểu thì đau quá. Bản quyền rõ thôi. Xin ông gửi tới Con Ong một két champagne Veuve Cliquot Ponsardin. Càng sớm càng tốt. Để chúng tôi uống đã, đãi đã, sẽ viết thêm nhiều ý kiến cho ông sai ở diễn đàn quốc hội.

CHIẾN TRANH SỜ VÚ VÀ DÂM ĐĂNG

Hạ viện lại mới xây thêm một cuộc chiến tranh. Gọi là chiến tranh «sờ vú» và chiến tranh «dâm đăng» Dân biểu Ngô Văn Hiếu, đốc tờ thâm mỹ, bị dân biểu Dương Văn Ba mắng là đồ... sờ vú, nắn mông! Dân biểu Ngô Văn Hiếu nổi nóng, chửi vu vơ một dân biểu «đụ đờ vu» một sĩ quan vào con đường dâm đăng! Vì ông Hiếu trả đũa ông Ba, nên dư luận cứ tưởng ông Dương Văn Ba... dâm đăng!

Sờ vú, nắn mông là nghề của bất cứ một tu bip thâm mỹ nào. Chả lẽ thân chủ đời làm cho vú to, mông bự, tu bip thâm mỹ lại chê. Vậy thì ông Dương Văn Ba đã đánh một đòn sai phép. Tỉ như câu thủ đá banh đá vào «gôn» dểch đá, lại đá ra ngoài biên.

Ông Dương Văn Ba, chủ nhiệm tờ báo Đại Dân

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản Lý: HOÀNG THỊ QUÍ

Tộc một tuần báo bị báo Hòa Bình xuyên tạc là Đại Dân Tặc, một dân biểu trẻ khí khái, từng vô khối Dân Tiến rồi lại ra, từng viết những bài báo này nọ, khí khái, đối lập rất chí là yêu nước thương nòi, không thể là ông đb còn được ông Ngô Văn Hiếu dẫu tên. Chả lẽ, dâm đăng thế mà cứ đối lập thì vô liêm sỉ quá. Lữ này không tin. Xin xâm mình ủng hộ tinh thần Dương Văn Ba.

Nhật báo Độc Lập, nhật báo vừa bị dân biểu Dương Văn Ba tiết lộ là báo của Thủ Tướng Khiêm, yêu cầu ông Ngô Văn Hiếu khai tên tuổi kẻ dâm đăng và kết tội ông Hiếu «hèn nhát» nếu ông Hiếu im lặng, Độc Lập bữa sẽ điều tra cho bằng được.

Hôm kia, gặp ông Ngô Văn Hiếu, Lữ này hỏi:

— Này ông, Thăng nào đó?

Ông Ngô Văn Hiếu đáp:

— Tôi sợ bản miêng, không nói đâu. Tôi giận quá mất khôn nên trót tỏ hần.

— Ông nhận mình hèn à.

— Chả sao. Nhận để cho Hạ viện đỡ thối thêm.

Lữ Bất Vi định đi phỏng vấn dân biểu Dương Văn Ba. Nhưng thấy không quen ông này. Đành Thôi. Tuy vậy Lữ Bất Vi không bao giờ tin dân biểu khí phách Dương Văn Ba lại là người dẫu tên của dân biểu Ngô Văn Hiếu, xin ơn trên đừng phá hủy niềm tin của Lữ Bất Vi cầm tròng.

TIỀM THỦY ĐÌNH THAM NHƯNG

Tuần báo Con Ong định tặng đại tướng Cao Văn Viên và chuẩn tướng Vũ Ngọc Hoàn một thứ Đình bằng Ngọc gọi là tiềm thủy đình tham những để nhị vị tướng quân thả ra biển, nhận chìm nó cho hết loài tham những. Thứ Đình này, vì dát Ngọc, lốt Ngọc nên «nặng» lắm. Ít ra, nó cũng được một ông tọc gọi là «ông tiền sĩ máu chảy về tim» — diễn Tây bồi là «Mông xia đốc tờ xăng rơ tua cơ» — nâng đỡ tận tình, bảo vệ quyết liệt và... đồng mưu trong những vụ thối anh em bà con.

Thứ Đình lốt Ngọc, xuất thân từ ngành cốm Bắc Việt. Nhờ trời đất nổi cơn gió bụi, Đình ta nhảy vào một ngành trong quân đội mà, nhờ xập xị xập ngẫu phù hiệu của binh chủng, người ta có thể tưởng lầm Đình ta là tu bip khi Đình ta xách cặp táp theo hầu xếp chúa xuất ngoại!

Những tài liệu ăn cắp, cấp giấy phép cho người trốn quân dịch, sách nhiều sinh lý nữ trợ tá, Lữ Bất Vi đã nắm gọn trong tay. Nếu đại tá Nhuận cho phép, Lữ Bất Vi xin trình ngay lập tức. Tiềm thủy đình tham những đã can tội sách nhiều sinh lý nữ trợ tá ở Vũng Tàu, đã bị tướng Đỗ Cao Trí quát cho 30 củ tù quân và đuổi khỏi vùng III chiến thuật. Nhờ có người thương hại xin dùm, tiềm thủy đình tham những khỏi bị phú linh nhưng 30 củ tù vẫn còn ghi trong quân bạ.

Nay tiềm thủy đình tham những cầm neo ở bến bệnh Ngô Quyền, phăng phăng ký giấy xuất viện cho Ba Tàu trốn quân dịch với thời hạn 28 trở xuống 15 ngày. Thủ đoạn này, sẽ tiết lộ sau. Con Ong biết đưng tới tiềm thủy đình thì lại... lều chõng hầu tòa. Nên cần có nhiều nhân chứng anh dũng. Vậy quý vị ở Vũng Tàu, ở bến vi trùng cóc Ngô Quyền, ở Cục Thoát Lính, hãy gửi tài liệu thêm và nhận làm chứng

THỨ SÁU, 19-6-1970

DUYÊN ANH — DƯƠNG HÙNG CƯƠNG — ĐÀNG VĂN HẦU — TÍ CON HOÀNG HẢI THỦY
— TUYẾT — ĐINH HIỀN — DUY THANH — THẬP NGUYỄN — MỖ BẢO — BẾP NHỎ — DU
THẬN CHI — TRƯƠNG VÔ KỶ — CUÔNG SINH — BỐ 70 — NẢ CẦU — TRANG QUỐC MẪU
THẬP THÀNH VÀ

THƯƠNG SINH gặp bạn đọc trên tuần báo

NGƯỜI

— Đọc «NGƯỜI» cười tồ tồ
— Đọc «NGƯỜI» cười ti tí
— Đọc «NGƯỜI» để chăm diêm xem báo nào cũ cười
và báo nào cũ dểch cười nổi trong rừng báo cười
hôm nay.

LỮ BẤT VI cầm tròng

trong vụ Con Ong nhận chìm tiềm thủy đình tham những.

Nhận chìm nó xong, chúng ta sẽ nhận chìm «mông xia đốc tờ xăng rơ tua cơ». Lâu lâu không đánh tham những, nay đánh trở lại cho ngoạn mục. Cục Thoát Lính sửa soạn diêm báo là vừa.

CỨU QUỐC KIỆN NHAU

Ông Hồ Bá Cao, chủ nhiệm tuần báo Cứu Quốc hăm sẽ đưa ông Lưu Quang Hồng, chủ nhiệm tuần báo Cứu Quốc ra tòa. Ông Cao lý luận: «Cứu cuộc cần gì cớ. Người ta sắp cứu cóc, anh lại dựng cớ tranh ăn à? Ông Hồng lý luận: «Cứu cóc phải dựng cớ cho nó phơi phơi bay. Cờ có bay mới cứu quốc được».

Thôi đi, hai ông mà một từng đời làm thủ tướng (thời Nguyễn Khánh) để cứu nước trong 24 tiếng đồng hồ, một ông từng làm... cư sĩ rồi đi mở xi nách ba. Đất nước này phải trông chờ hai ông cứu, chắc chắn, đã có nạn hồng thủy. Hai ông nên xê ra để ông Trần Văn Đôn ngồi trên chiếc thuyền của ông Noé. Nhân loại cần được cứu nguy bằng thể võ... ở giữa!

HỘI ĐỒNG QUỐC GIA BÁO CHÍ

Lâu nay, không còn nghe ai bàn tán cái vụ Hội Đồng Quốc Gia Báo Chí nữa. Cho chìm xuống luôn chẳng? Hay là các đàn anh nhật báo mồi miêng chửi bới đàn em «học lớp ba, dâm ô» rồi. Kể cũng tội nghiệp. Hai đàn anh, mấy tuần trước chửi đàn em ra rít, mấy tuần sau bị tịch thu về tội... dâm ô! Báo tuần càng ngày ra càng nhiều.

Toàn là kiện tướng cả. Nếu giải pháp 5-5-7-7-1 đi doang, Lữ Bất Vi ngại rằng cái ứng cử tự do, bình đẳng và bầu cử bình đẳng, tự do, các đàn anh nhật báo sẽ... đi tuốt. Người duy nhất vẫn chỉ là cụ Trần Tấn Quốc được các đàn em yêu kính. Lữ Bất Vi tự hỏi, thí dụ, quần bầu thứ hai mà các đàn anh nhật báo đi té re hết trời, Bộ Thông Tin đã chịu tấn phong Hội Đồng Quốc Gia Báo Chí chưa?

GIỚI THIỆU BÁO BẠN

Vẫn trong tinh thần thượng võ, số này, Con Ong giới thiệu các báo sau đây:

LỰC VIỆT, nhật báo của Văn Kha.

XE ĐẠP, nhật báo của Nghị sĩ Mai Văn Hàm

PHI YẾN THU LÂM, tuần báo của Nghị sĩ Đỗ Quang Giai.

QUÉT LÁ ĐÀ, tuần báo của Dân biểu Phạm Tấn Nho.

KHẢO CỒ, nguyệt san chuyên khảo cứu tượng chạm của dân biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa

NÂNG ĐẠN, bán tuần báo của dân biểu Phạm Văn Nguyễn.

KIỆN CÀNG, tuần báo của trang quốc mẫu Trần Thị Kim Thoa

CHỢI DỄ, nhật báo của... con ông Minh Võ

ĐÁ CÁ, nhật báo của dân biểu Lê Tài Hòa.

Chân thành cầu mong các đồng nghiệp sống lâu muôn thuở.